

тели и ся оправи къмъ болницата на лудитѣ. Въ нея беше нещастната Варвара.

Въ съжалително състояніе Якинть затече ся подирь колата и самъ Богъ знае колко ся мъчи до дѣто влезе въ това заведеніе.

— Назадъ сички, начна тогива да вика, никой да не туря рѣкъ на нея; тѣзи жена, или това мъртво тѣло — тя е моя! Азъ съмъ онзи когото любеше, азъ съмъ причинялъ на сичкитѣ нейни страданія. Варваро, Варваро стани азъ съмъ, азъ та викамъ! азъ съмъ Якинть! азъ искамъ да живѣешъ! . . .

Сѣдникътъ не знаеше вече нето какво да казва, нето какво да прави съ този ненадѣвенъ претендаторъ, толкозъ беше ся смѣтилъ отъ жалостната сѣѣна.

— Да въспрешъ едно заевеніе на таквасъ голѣма любовь, казваше спиталскій лѣкаръ, е сѣщо да направишъ и тогози чловѣка лудъ.

— Остави да ѣкъ принесемъ въ стаята ѣ, казваше кротко сѣдникътъ на Якинта — има сега нужда отъ пристояваніе и варденіе, и съ този начинъ укроти пламенний Якинта.

Сетѣ сѣдникътъ зе въ забѣлѣжка за Якинта, който и разказа сичкѣтъ исторіѣ на живота си. Сѣдникътъ го поздрави като упозна въ него единъ отъ подвижницитѣ по народното дѣло на Полша и го сърадува дѣто настоящето положеніе на работитѣ е доставило свободѣ за сичкитѣ политически компромисани да ся върнатъ въ отечеството си. Съвѣтува го да има търпеніе и сърце и да не бърза да ѣкъ види до дѣто тя не ся превдигне и доди на себе си.

Князь Убрихъ, който, както знаймы, беше отишелъ на доброволно заточеніе, завчасъ високото сѣдилище го